

Posudek diplomové práce
Lubomíra Janků
„Pražské jaro 1968 v ústavním vývoji Československa“

Posudek předložené práce se mi jako nominovanému „vedoucímu diplomové práce“ nepíše lehce. Důvod je především v tom, že Lubomír Janků postupoval v podstatě zcela samostatně, sám jsem neměl možnost průběžně vznik práce sledovat a v podstatě jsem dostal až hotový text, který mám nyní posoudit.

Vzhledem k dostupným pramenům a literatuře nemám dojem, že by šlo o obzvlášť náročné téma. Pokud by se diplomant důsledně řídil diplomovým úkolem, mohl vypracovat všestranně analytickou práci v obou ústavněprávní historie – zdůrazňuji: ústavněprávní historie – Československa. Z uvedené použité literatury a pramenů vyplývá, že k tomu měl i potřebné podklady a konec konců i celkové zpracování práce svědčí o tom, že se v historické materii orientuje velmi dobře. Problém je ovšem v tom, že **práce neodpovídá jejímu názvu**. Nejde totiž o „Pražské jaro 1968 v ústavním vývoji Československa“, ale o práci, která by měla být nazvána „**Pražské jaro 1968 v Československých dějinách**“.

Ze mne zcela nepochopitelných důvodů diplomant téměř zcela pominul to, o čem měl psát. **Práce téměř úplně postrádá analýzu právních norem, které formovaly ústavní situaci roku 1968**. V diplomové úkolu bylo jasně řečeno, že má „analyzovat ústavní a jiné legislativní a administrativní akty tohoto období v provázanosti k politickým dokumentům“ a bylo mu rovněž doporučeno, aby využil záznamy jednání Národního (resp. Federálního) shromáždění. V závěru sice mezi použitými prameny uvádí Společnou digitální parlamentní knihovnu, ale v práci není jediný odkaz, resp. údaj, který by svědčil o tom, že by tuto knihovnu využíval. V celé práci uvádí čísla publikace jen osm zákonů, z toho jeden z roku 1948 (213/1948 Sb.) a jeden z roku 1966 (81/1966 Sb. – i když je v práci uveden jako zákon č.66/1969). Z toho jakž-takž se alespoň částečně rozepisuje jen o zákonech č.84/1968 Sb. (zrušení cenzury) a č.82/1968 Sb. (rehabilitace). Někde se historických skutečností souvisejících s právními normami dotýká, ale samotné normy neuvádí a tím méně analyzuje (např. případ gen.Šejny na str.17 a 24, ale o zák.opatření č.39/1968 Sb. /lex Šejna/ ani slovo; totéž se týká veledůležitého ústavního zákona č. 77/1968 Sb., o přípravě federativního uspořádání státu na str.55-56, kde se sice dozvídáme, že byla ustavena SNR, ale na základě jakého právního aktu, to už ne). Podobných nedostatků je v práci hodně. Konečně i sám ústavní zákon č. 143/1968 Sb., o československé federaci – klíčová to ústavněprávní dokument roku 1968 - je v práci podstatě jen jako jedna z mnoha událostí roku 1968 zcela stručně zmíněn (dokonce bez udání čísla publikace, a totéž se týká ústavního zákona č. 144/1968 Sb., o postavení národností v ČSSR). Zcela byla pominuta otázka voleb – včetně volebních zákonů č.113/1967 Sb. a č. 114/19668 Sb.

Velkou slabinou práce je **téměř úplná absence odkazů na prameny** v poznámkovém aparátu. Z nespočetných případů uvádím např. na str. 32 Brežněvův výrok o „kontrarevolučních žvástech“, na str. 37 citace Literaturnoj gazety, či na str. 50 líčení rozhovoru B.Šimona s L.Brežněvem. Srovnání formulací, citací a odkazů s použitou literaturou svědčí o tom, že Lubomír Janků v tomto směru postupoval značně „velkoryse“.

Zcela **nepochopitelná je stylistická úroveň práce**. Přece nelze nadepsat kapitulu „ÚST. ZÁKON O ČESKOSL. FEDRACI“ nebo „ZÁKLADNÍ SPOLEČENSKÉ ZMĚNY

PO PŘIJETÍ AK.PROGRAMU“? A pak v textu: Socialist. demokracie, Praž. jaro, Politic. procesy, Komunit. Strana, Ideol. koncepce, Ekonom.růst, socialist.vývoj, Práv.předpisy, Hosp. problémy, Ak. program, Česko-slov .vztahy, Legislat. úpravy, Českosl .vedení, Mezinár. vztahy, Konzevrat. stoupenci, Antisocial. síly, Kontrarev. platforma, Promosk.křídlo, Sděl. prostředky, Sloven.komunisté, - atd. atd.

Takových zkratk je v práci snad 200 a i víc.

V práci se též vyskytují překlepy, ale ty jsou odpustitelné.

C e l k o v ě docházím k závěru, že práce je sice vcelku čtivé, faktograficky správné a logicky uspořádané líčení základních historických událostí na základě prostudované literatury (zejména Benčík a Mlynář), ale **není to práce, zabývající se ústavními dějinami**. Práce neodpovídá tematickému vymezení zadání. **Nemohu tedy doporučit její připuštění k obhajobě.**

Bude nutné práci přepracovat, resp. už zpracovanou historii „pražského jara“ podstatným způsobem **doplnit analýzou ústavní situace v roce 1968, uvedením a komentováním nejdůležitějších pramenů práva**, které tuto situaci utvářely. Diplomant nemusí začít od začátku. To co zpracoval, může využít. Ale musí práci podstatně doplnit a **zcela nově přistoupit k odkazům na použitou literaturu a prameny**. Z práce je též nutno odstranit výše uvedené „zkratky“ které **naprosto ignorují pravopisná a stylistická pravidla**.

V Praze dne 11.02. 2008

Posudek diplomové práce
Lubomíra J a n k ů
„Pražské jaro 1968 v ústavním vývoji Československa“

Posuzovaná diplomová práce je novou verzí práce, kterou jsem již – a to velmi kriticky – posuzoval v únoru t.r. V tehdejší posudku jsem diplomantovi vytkl následující základní nedostatky:

- a) jednostranně historické pojetí práce bez nutné analýzy právních předpisů, které formovaly ústavní situaci v roce 1968;
- b) naprosto nedostatečná práce s poznámkovým aparátem, absence odkazů na prameny;
- c) nepřijatelná a stylistická nevhodná úroveň práce plná zkratk a to často i v rozporu s pravidly českého pravopisu.

Z těchto důvodů jsem došel k závěru, že práci je nutno podstatným způsobem přepracovat, rozšířit a zejména však doplnit analýzou ústavní situace v roce 1968 s uvedením a komentováním nejdůležitějších pramenů práva, které tuto situaci utvářely. Taktéž jsem poukázal na nutnost zcela nově přistoupit k odkazům na použitou literaturu a prameny a odstranit vše, co je v rozporu s pravopisnými a stylistickými pravidly.

Rád konstatuji, že předložená verze diplomové práce všechny mnou kritizované základní nedostatky už neobsahuje, že diplomant se při rozšíření, dopracování a gramatickém i stylistickém utváření práce řídil mými doporučeními a předložil práci, kterou lze hodnotit kladně.

Posuzované znění práce má promyšlenou osnovu, je proporčně vyvážené, dodržuje obecně platné požadavky kladené na diplomovou práci i po formální stránce. Z 69 stran práce je plných 53 věnováno ústavněprávní problematice v široké souvislosti politické a to nejen z hlediska vnitrostátního, ale i mezinárodního. Diplomant prostudoval poměrně rozsáhlou literaturu, prokázal, že se v ní dobře orientuje a předložil tak práci sice neobjevnou, ale svým způsobem zdařilou, splňující základní podmínky na diplomovou práci kladené.

Jsem proto toho názoru, že mohu práci doporučit k obhajobě,

V Praze dne 9. června 2008